

voord te ge-

dische jaren
Amsterdam-
A.M.V.J. in
en tekening
naar Indië

ft gezien in
brokenheid.
ze leven op
den ze een
un indische
e maar weer
nieuw. Hun
en zelf moe-

is maar de
enwicht zal
en het werk
sbodem van

en in Indië.
aal ons den
en en vooral
ien wijdt hij
met zijn bij-
zou kunnen
fen voor de
klankbodern

r Schokking
urijft:

nst in Indië
t een kring,
en weet en
ngen en zijn
is de eerst
lling in zijn
mentrekking
niaal geeste-
zijn, die het
uit de wereld
ve levensvat-
e wereld van

age gekozen.
e levenshou-
en voor wie
del zijn. Dat
waar hij dat
standigheden
en doen aan-
dat hij zoo
door God

ng tot Indië
lijke kringen.
de Zending,
even in staat
opgebouwd

erpe selectie
gaan, moeten
is nu meer
uri aan hen,
leven uit het
indt. Laat ze
de moeilij-
het immers,

ven te klagen
e bevolking-
erkelijk leven
fervinden. Ze
hier den rug,
de inzinking,
niet dan met
k samenleven

ijd naar Hol-
en open oog
die daar hun
voor zichzelf
er is veel af-
e verbreiding

alen in Indië.
r-Indië door-

fr Schokking
an met extra
n. We wijzen
A. M. V. J.

natuurlijk het
rooiden.

oo dankbaar,
„Wucht” op
dit allang ge-
eel zijn zeker
ak van dezen

werk in ons
men, niet ge-
van een ver-
olders en zijn
kon de col-
leur” het wel
k hier zit in

de rimboe, zou ik alle Gereformeerden, die iede-
ren Zondag hun eerediensten mogen houden, wel
willen vragen: scheep uw verstrooide broeders en
zusters niet af met een aalmoes. Zij hebben het
dubbel noodig, dat de zegen van het ambt ook
hun toekomt.”

Om deze en andere redenen meende ik dat dit
boek binnen onzen gezichskring getrokken dient
te worden.

Het brengt ons Indië dicht bij, maar vooral
het leven van de onzen, die daar ginds hebben
te werken met hun bijzondere moeilijkheden en
zorgen. Daarbij blijft het echter niet staan.

Het toont ons ook de groote mogelijkheden, die
daar kunnen worden verworven en zoo wordt
het een appèl aan allen, die op welke wijze ook
met Indië te maken hebben (en wie heeft dat niet
vandaag?), vooral aan hen, die weten, dat de ver-
breiding van het Gereformeerde leven niet stil mag
houden aan de grenzen van ons grondgebied in
Europa.

Z.

J. v. d. L.

Wie wil zich belasten met het werven van
abonnees op dit blad?

Aanmelding aan ons bureau te Goes.

Het Boek der Psalmen.

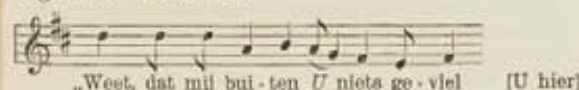
II.

Heeft Ds Hasper in het muzikale gedeelte van
zijn psalmberijming allermint onze instemming,
noch wal zijn notering der melodien betreft in
kwart- en achtste noten, noch in zijn „triolen”-
theorie, niet minder tegenkanting staat hem van
onzentwege te wachten en zal hem ook van andere
zijden worden over zijn „syncopen”-voorschriften,
met al den aankleve daarvan, als daar zijn: in-
korting van toon en woord in muzikale zinnen en
van poëtische versvoeten.

Welk een zware opgave deze „syncopen”-bewe-
ging voor hem is geweest, getuigt wat hij zelf
onder de Melodie van Ps. 16 bekend:

„Terwijl in Psalm 6 de syncope gemakkelijk te
zingen is, lever alle andere syncopen in de psalm-
melodien moeilijkheden op in verband met den
rhythmus der Nederlandsche taal. Hieruit ontstaat
een conflict tusschen hen, die de melodie aan de taal
en hen, die de taal aan de melodie willen opofferen.
In deze berijming der psalmen, die de ongeveerd
schoone melodien der zestiende eeuw met hun leven-
dig rhythme en kunstige structuur ongeschonden wil
bewaren, is in alle gevallen, waarin het onmogelijk
bleek den Nederlandschen tekst der woorden zoo te
bouwen, dat het taalrhythme past bij den rhythmus
der melodie, een oplossing gevonden door eene letter-
greep op twee noten te zingen. (Zulk een lettergreep
is dan cursief gedrukt). Aangezien hierdoor de
versregel niet ééne lettergreep ingekort wordt, stoort
dit soms bij de voordracht; in dat geval wordt voor
het lezen de regelmatige vorm van zulk een regel
met kleiner letter tegelijk er naast gegeven.”

En zoo, om den laatsten zin van Ds H.'s toe-
lichting te illustreren, ziet dan in Psalm 16,
regel 3 er aldus uit:

„Weet, dat mij bui-ten U niets ge-vel [U hier]

Lezen!: „Weet, dat mij buiten U hier niets
geviel”.

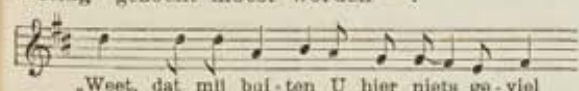
Zingen!: „Weet, dat mij buiten U niets geviel”!
Maar was, vragen we ons af, Ds H. zich dan niet
bewust, temeer toen hij merkte dat 't bij de voor-
dracht, bij het lezen, toch al te gek was, woord-
rhythme en accent door die ontbrekende letter-
greep te verminken, dat ook de zanger gevoel
heeft voor en recht op juiste accentuatie en arti-
culatie in muziek en woorden beide, bij het zingen?

Waarom gaf hij op die manier den zingenden
kerkganger over aan een hortende en moeizaam
voortgaande dubbele syncoperings-praktijk?

Want zoo gaat dat niet alleen in Psalm 16, maar
zeker in nog 27 andere psalmen!

En wáartoe al dat ge-bouw en getimmer van
ezelsbruggetjes, temeer omdat, zooals wij zullen
aantoonen, er in al die psalmregels zelfs niet de
minste moeite school, in verband met den rhyth-
mus der Nederlandsche taal, den tekst zoo in te
richten dat er noch van een conflict ter eener noch
van een belemmering ter anderder zijde sprake be-
hoefde te zijn?

Men oordeele, en dus ook Ds H., welk bezwaar
er was geweest om dien 3en regel uit Ps. 16 aldus
voor te schrijven — gezien dat er naar „een op-
lossing” gezocht moest worden —:

„Weet, dat mij bui-ten U hier niets ge-vel

Wie zal hier van geweldpleging aan tekst of
melodie, van aanranding van beider maat en ver-
deeling kunnen spreken?

Loopt alles niet even glad en effen, daar de
moeilijke, lange syncope van Ds H. herleid werd
tot de gemakkelijke, korte, van Psalm 6

ge - na - - - - dig

op „genadig”, waar óók even goed nog één let-
tergreep méér, zooals in ons voorbeeld, gezongen
had kunnen worden n.l. genadiglijk?:

ge - na - dig - lijk

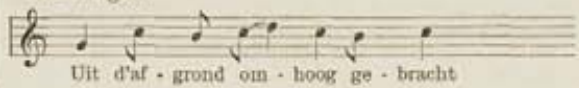
Nog eens: laat ieder muzikkenner, vakmensch
of leek, zelf zeggen of hier ook maar één brokje
ón- of dé-natuur bij is?

En zoo ook is 't in al die psalmen, waarin Ds H.
bezigt is geweest zijn huismiddeltje aan te prijzen:
30 (76, 139), 34, 39, 40, 41, 43, 60 (108), 105, 123,
124, 126, 129, 145, 148. Nergens hoeft meer de syn-
cope (opgevat als wij aangaven!) getreuzeld, ge-
talmd te worden zooals bij Ds H.'s „oplossing”.

Al die dubbele lezingen van Ds H. moeten ver-
anderd worden, wil de zangmogelijkheid zijner
psalmwoorden eenmaal ongeremd haren weg kun-
nen gaan, zooals, om nog een voorbeeld te noe-
men: Psalm 30 (4e regel):

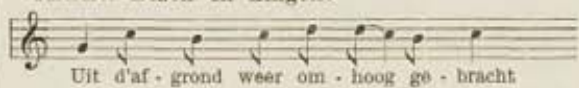
NIET: Lezen: Uit d'afgrond weer omhoogge-
bracht.

en Zingen:

Uit d'af - grond om - hoog ge - bracht

MAAR: Lezen en Zingen:

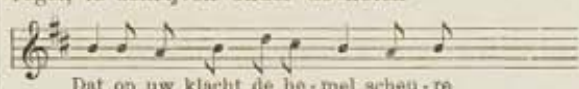
Uit d'af - grond weer om - hoog ge - bracht

Heeft Ds Hasper zich veel hoofdbrekens bezorgd
met de syncopen van bovengenoemde soort, be-
paald in het perikel heeft hij zich gewerkt, waar
hij zich liet verleiden overal den tekst met één
lettergreep te verminderen, ten koste van versvoet
en versrijm, en dat zoo, dat wil alles weer goed en
wel in het gelid gebracht worden, hij óm en óm
zal moeten werken, wil ook niet een mogelijke
herziening of tweede druk tot „maculatuur”, tot
misdruk worden, als met de eerste reeds inderdaad
het geval is.

Gaat het bij Psalm 20 vers 1, 2, 5 en 6 nog tame-
lijk gemakkelijk, alwaar hij van de eerste regels de
slotwoorden te veranderen heeft van scheur' in
„scheure”; offerand' in offerande; wapentuig in
wapentuigen en oorlogswerk in oorlogswerken;
met de andere 2 coupletten, 3 en 4, is het niet zoo
één-twee-drie in orde, zooals ieder wel na kan
gaan, die Ds Hasper's psalmboekje in zijn bezit
heeft.

Want waartoe hebben Ds H.'s afkortingen hem
gebracht ter wille van de syncopen?

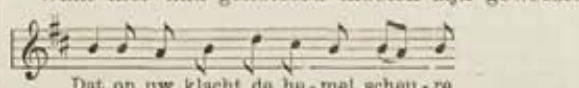
Hier toe: dat hij, door de syncope in den 1en
regel van Ps. 20 in 't nauw gebracht, daar hij
verplicht was, om het metrum van den tekst-
regel, te schrijven onder de noten

Dat op uw klacht de he - mel scheu - re

dat hij voor deze impasse geen anderen uitweg
kooos dan het rijmwoord scheure dat correspon-
deert op beure uit den volgende, af te knotten tot
scheur' — een noodsporg die net zoo min noodig
was geweest, had Ds H. het juiste gevoel gehad
voor woord en toonaccent, als de door ons hier
in het begin besprokene.

Want hier had genoteerd moeten zijn geweest:

Dat op uw klacht de he - mel scheu - re

Hoe zóer tot schade van dichterlijkheid en
woordklank in de diverse teksten deze methode
van Ds H. werkt, willen wij nog even aantoonen
uit den eersten slap dien Ds H. op zijn hobbelig
pad gezet heeft toen hij, nog vóór Ps. 20, zich met
Ps. 16 bemoeide in deszelfs laatsten regel.

Men leze aandachtig de korte en lange slot-
lettergrepen der verschillende regels

Bewaar mij Heer, Gij Toevlucht mijner ziel
Ik zeg tot U Gij zijt mijn vast vertrouwen.

„Weet dat mij buiten U hier niets geviel
„Naar wie U dient, zal ik met eerbied schouwen

„Maar mijn geluk zal 'k nooit op menschen
„'t Is alles smaand en droefheid voor de ziel”

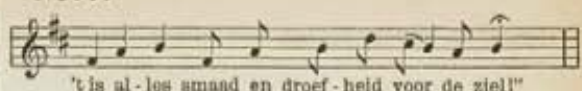
Een ieder voelt: die laatste regel had symme-
trisch even lang moeten zijn en moeten rijmen op
den voorgaanden, met b.v.:

„'t Is alles smaand en droefheid, smart en rouwe!”

een toonlooze slotlettergreep en geen open, óók al

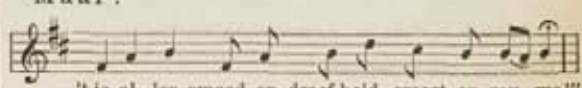
weer, omdat de syncope gescandeerd had kunnen
worden:

Niet:

't is al - les smaand en droef - heid voor de ziel!”

Maar:

't is al - les smaand en droef - heid, smart en rou - wel!”

Wát echter te zeggen, om nog een paar exem-
pels ten beste te geven, van Psalm 42, te méér
opvallend daar Ds H. zoo goed als compleet den
bekenden tekst behield:

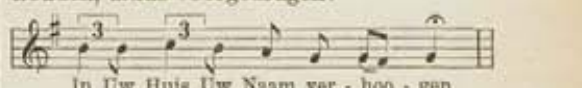
't Hijgend hert, der jacht ontkomen,
Schreeuw niet sterker naar 't genot
Van de frissche waterstroomen
Dan mijn ziel verlangt naar God.
Ja, mijn ziel dorst naar den Heer!
God des levens, ach, wanneer,
Wanneer nader 'k voor Uw oogen,
Dat 'k in Sion U vereer?

Is dit niet zichzelf buiten de gemeenschap zet-
ten? Zal zoo aanstonds niet iedereen als 't op de
praktijk aankomt, zich wrevelig en onbehagelijk te-
rug trekken als hij zingen moet (en ook hij die van
den kansel lezen moet):

dat 'k in Si - on U ver - eer?

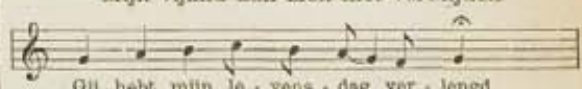
Vooral als hij te weten komt dat met een simpel
beetje moeite, of eigenlijk heelemaal geen inspan-
ning, al dat geplooi en gepas voorkomen had kun-
nen worden, door zich aan de oude lezing te
houden, aldus voorgedragen:

In Uw Huis Uw Naam ver - hoo - gen

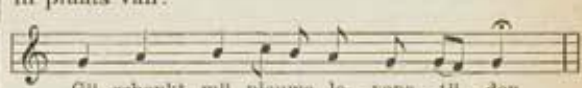
Precies zoo als Psalm 30

Ik wil o Heer Uw aangezicht
Hoog loven om Uw toeverzicht.
Want Gij hebt mij door Uwe kracht
Uit d'afgrond weer omhoog gebracht.
Mijn vijand kan zich niet verblijden

Gij hebt mijn le - vens - dag ver - lengd

in plaats van:

Gij schonkt mij nieuwe le - vens - tij - den

(Men zie bij al die „dichterlijke” correcties die
wij inlaschten, niet kritisch naar onze woord-
remplacaties. 't Ging alleen om te laten lezen, dat
er iets anders op „verblijden” moet rijmen dan
„verlengd” en dat er overal, waar Ds H. aldus
te werk ging, iets beters voor in de plaats moet
komen, iets dat niet hokt en stokt, slot noch val
heeft.)

J. Z.

Het Ned. Chr. Persbureau.

Verleden week wees ik reeds zelf op de schandelijke
artikelen van Ds G. H. Kerstens orgaan „De Banier”.
Uit den oorlog, die aan de Vrije Universiteit woedt,
slaaf hij munt. De volmaakte ondeskundige schrijver
gaf aan twee menschen de schuld. Prof. Waterink zag
hij aan als auteur der door Prof. Hepp bestreden opinies
inzake de ziel (maar de klager weet niet eens,
dat kort vóór de Synode, toen de aanval op andere
hoogleeraren aan de V.U. geopend werd, diens bedenke-
lijke opvattingen buiten schot gesteld zijn door een in
de ruimte blijvende verklaring). En ik was de tweede,
hoewel 't over kwesties loopt, waar ik geheel buiten
sta. „De Heraut” laat niet na, dit fraais even te ver-
melden; en in Leeuwarden is voorts een curator van
de Vrije Universiteit, Dr W. A. v. Es, die het moois,
met de passage inzake Schilder, doorgaf; de passage
inzake Waterink bleef onvermeld. En zoo moeten dan
de antirevolutionairen worden gesterkt tegen den strijd.
En dat onder die goeie Friezen! De heer Kersten heeft
maar wat nonsens te verkoopen, en ons Christelijk
Persbureau dient als luidspreek. En anderen geven
het door, al weten ze, tenzij ze heelemaal niet bij zijn,
dat 't onzin is.

Intusschen zijn er in Leeuwarden ook nog betere
scribenten. Er is nog een classicale kerkbode, waarin
de heer H. Algra schrijft:

Dat Ds Kersten en zijn aanhangers zoo schrijven, is
natuurlijk geen wonder. Maar wel verwondert het
ons nog eenigszins, dat het Chr. Persbureau,
d.w.z. Dr H. W. van der Vaart Smij, vroeger Geref.
predikant te Groot Lindt, dit schandelijke stuk aan
de groote pers rondzendt.